

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

goc-Nr 7

ANUL XII — Nr. 7
15 APRILIE 1960
16 PAG. — 1,50 LEI

Există cazuri când recepționarea locuințelor de către sfaturile populare se face în mod superficial.

— Balconul în perfectă stare!

Vă jur pe ce vreți că eu n-am uitat polizorul deschis. L-a uitat altcineva. Dar și altcineva vă jură pe ce vreți că n-a uitat polizorul deschis. Cu aceasta, enigma se transformă în dilemă, pentru că cel care l-a uitat e atât de uituc, încât a uitat că el este cel care a uitat să închidă polizorul. Până la rezolvarea problemei, bietului polizor nu-i mai rămâne decât să se învârtă în gol ca o moară de vânt fără morar, cu diferența esențială că vântul consumat de moară nu se măsoară în kilowați, pe când kilowații consumați de polizor se măsoară direct în preț de cost. Și în timp ce prețul de cost urcă direct proporțional cu nu știu câte turații pe minut ale pietrei care aleargă turbată în jurul propriului ei ax, o voce dintre noi face explozie ca un trăsnet din senin:

— Cine a uitat polizorul deschis?

În momentul acela, cel mai cuminte lucru ar fi să-și aducă aminte cineva că el a uitat să oprească motorul polizorului. Dar cel mai cuminte lucru nu se întâmplă. Nimeni nu-și aduce aminte de nimic și fiecare se uită la ceilalți, parcă ar spune:

— Degeaba te ascunzi, că tot nu scapi! Mărturisește!

Aici, totul s-ar fi terminat ca un joc ajuns la remiză, dacă n-ar fi fost Andrei. Andrei nu rabdă remize. Pe Andrei nu-l duci cu zăhărelul. El, dacă i s-a umplut paharul, devine fioros.

— Nu recunoaște nimeni? — tună Andrei amenințător. — Foarte bine, vom face reconstituirea. Cine a umblat cel dintii la polizor?

Cel dintii, a umblat Matei. De altfel, asta n-are nici o importanță, pentru că după Matei a umblat Cojoc. După Cojoc a umblat Emil, pe urmă Cerchez, pe urmă iarăși Cojoc, pe urmă iarăși Matei, și așa mai departe. În cinci minute putem să reconstituim exact cine a umblat la polizor, cine n-a umblat, cine l-a deschis, cine l-a închis prima oară, a doua oară, a zecea oară. Un singur lucru este cu neputință a se stabili prin reconstituire: cine nu l-a închis ultima oară. În fața acestui rezultat trist, rămânem muți și nemișcați, toți, afară de polizor, care se învârtă cu aceeași turație bine determinată în jurul axului său.

— Oprește-l odată! — îi strig lui Andrei, care e cel mai aproape de comutator.

— Eu? Să-l oprească cine l-a lăsat deschis!

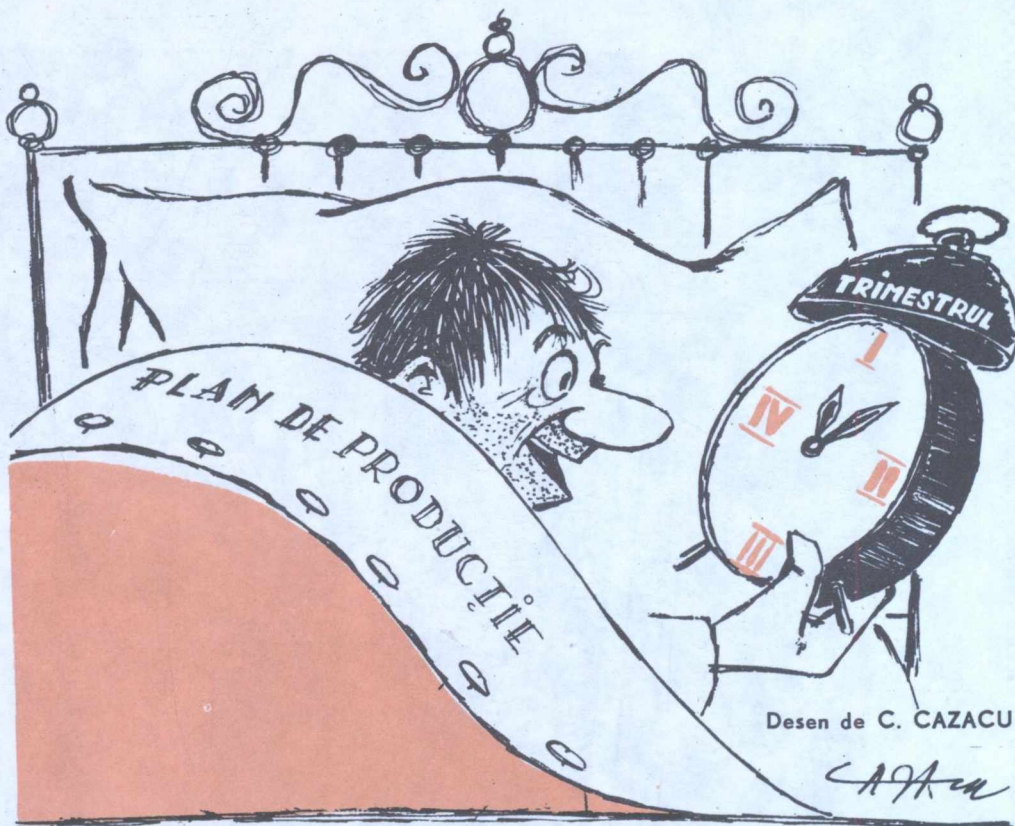
— Dacă l-am ști!

— Nu-mi scapă el! Repetăm reconstituirea.

Mă duc și-l închid eu. Cu aceasta incidentul ia sfârșit și totul decurge cași cum n-ar fi început pînă cînd o voce, ca un tunet din senin, explodează din nou:

— Cine a uitat polizorul deschis?

Aceeași amnezie grea întunecă memoria vinovatului. În fața amneziei, toți sîntem neputincioși. Toți, afară de Andrei. Pentru el nu există amnezie. Există reconstituire. Se dovedește cu martori de cîte ori a deschis comutatorul fiecare și de cîte ori l-a închis. Nu se poate dovedi cu martori de cîte ori nu l-a închis. Un altul poate s-ar lăsa păgubaș. Dar Andrei nu-i altul. Mai face o

Desen de C. CAZACU

— Oho! Abia e unu... Mai e pînă la patru!

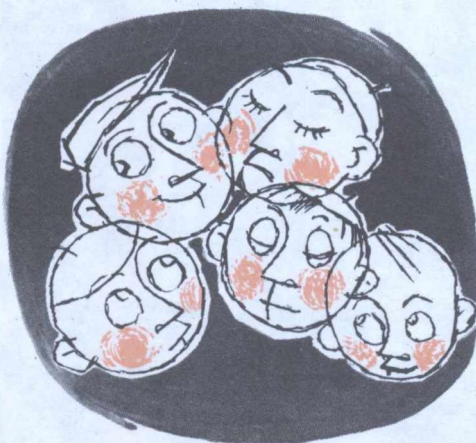
*****

reconstituire. Și polizorul merge mereu. Andrei e intransigent.

— Să-l oprească cine l-a uitat.

Iarăși îl oprește eu, deși știu sigur că nu l-am uitat. Iarăși nu se află nici un rezultat și iarăși după un timp ne pomănim cu polizorul în gol.

— Cine l-a uitat?

Iarăși amnezie. Iarăși martori. Iarăși „Să-l închidă cine l-a uitat”, și iarăși îl închid eu, pentru că Andrei e iarăși necruțător. „Să-l închidă cine l-a uitat”. Dar cui nu i se poate întâmpla să uite? Chiar și Andrei uită citeodată. Anul trecut, cînd am plecat împreună în concediu, își uitase acasă biletul de tren. A trebuit să alerg eu — că-s mai sprinten — pînă acasă la el să-i aduc biletul. Iar după o săptămînă, tot Andrei și-a adus aminte că nici telefonul nu l-a plătit la plecare, așa că o să se trezească cu el blocat.

— Nu e nimic — l-am conșolat — telefonul e blocat, dar în schimb radioul cîntă.

— Care radio?

— Al tău. De acasă.

— Ce cîntă?

— Tot. De la „Deschiderea emisiunii”, pînă la „Noapte bună, iubii ascultători”.

Nimic nu-i scapă.

— Cum nimic?

— Așa. Nici radio-jurnalul, nici „Drumeții veseli”, nici „Noapte bună, copii”...

— Cum? De ce nu-i scapă?

— Pentru că e pus la priză. E deschis.

— De unde știi?

— Am văzut cu ochii mei, cînd m-am întors după bilet.

— Și de ce nu l-ai închis?

— De ce să-l închid? Ce, eu l-am uitat? Să reconstituim!

Restul concediului l-am petrecut în compania altor cunoscuți agreabili, amenințat din cînd în cînd de o voce care mă urmărea din umbră, vestindu-mă că voi plăti inevitabil un aparat patru plus unu, cu ochi magic, în rate.

Ne-am împăcat abia la București, cînd a aflat că totul n-a fost decît o glumă a mea. Tot la București am aflat că toate reconstituirile n-au fost decît o glumă a lui, pentru că în tot timpul cît a lipsit, nimeni n-a uitat nici măcar o dată polizorul deschis, fapt care mi-a creat premisele să trag următoarele concluzii logice: Primo, că Andrei era cel care uita polizorul deschis. Secundo, că toate reconstituirile au fost făcute de el anume ca să nu se poată reconstitui nimic. Terțio, că, în sfîrșit, fără nici o reconstituire, am reconstituit totul. Altă concluzie n-am mai putut trage, pentru că nu știu cum se zice „al patrulea” pe latinește.

Dar, chiar dacă eu n-am tras alte concluzii, Andrei a tras: de atunci, la noi în întreprindere nu mai uită nimeni polizorul deschis.

Dacă mă credeți bine. Dacă nu, poștiți, veniți și faceți reconstituirea!

VICTOR PIȚIGOI

— Ia nu mă lua așa, tovarășe! Ce, pentru mine problema inovațiilor nu e vitală?

Desen de V. CRIVĂȚ

*Sedința se lungise mult.
Mă plictisem să ascult
căci — nu știu cum! — dar se vorbea
din nou despre persoana mea.
Cum c-aș fi rupt de colectiv...
că nu-s activ, nu-s combativ...
că sînt preocupat mereu
numai de cele ce fac eu...
că sînt indiferent, vezi bine,
cu oamenii de lîngă mine...
cum că nu-i critic, nu-i ajut...
și-așa mereu, de la-nceput...
că nu fac tot ce aș putea...
etcetera... etcetera...*

*Mă supăraseră profund
și, de la locul meu din fund,
voiam, cu combativitate,
să sâr strigînd: „N-aveți dreptate!
Eu doar îmi văd de lucrul meu...
E drept că nu mă bag...” Cu greu
am izbutit să mă opresc,
să nu le spun tot ce gîndesc
și am rămas netulburat
cu-obrazu-n palmă răzimat.
Nu mai voiam s-ascult nimic...*

.....
Tic-tac... tic-tic... tic-tac... tic-tic...

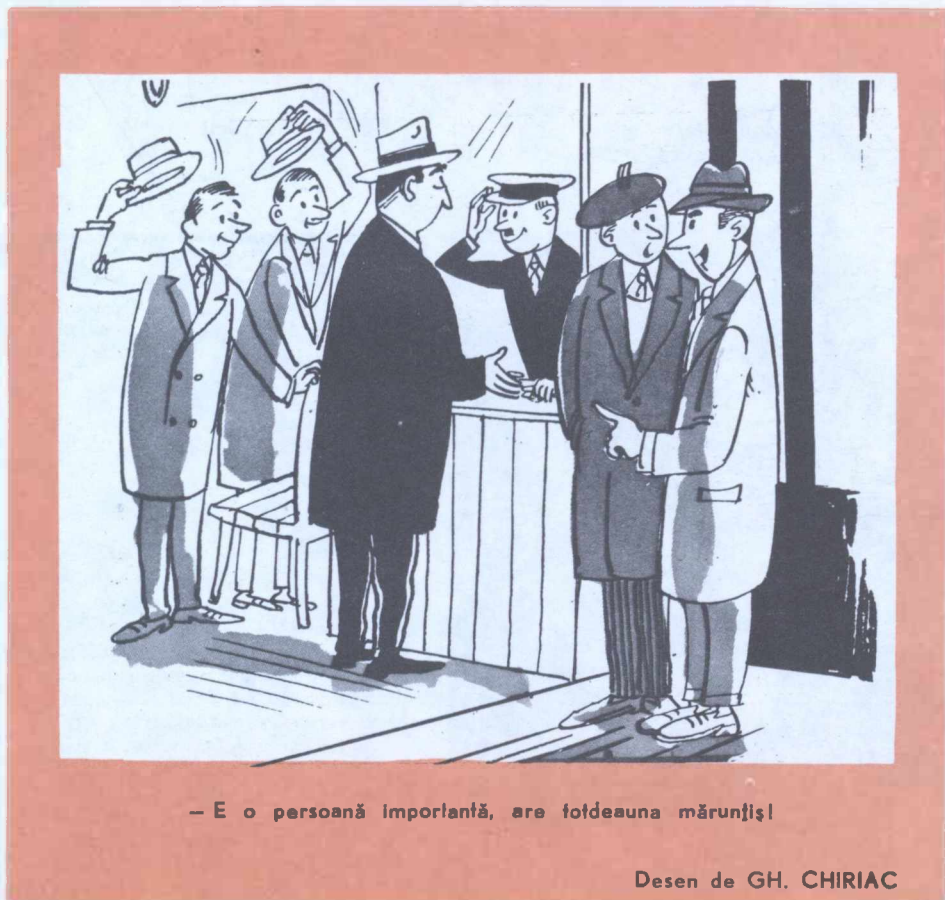
*Mi se părea că se auzea
doar ceasul de la mîna mea.
Deodată-am auzit un glas
care pornea — ciudat! — din ceas,
un glas micuț și subțirel,
o șoaptă fină, de oțel:
„Ia mai lăsați-mă în pace!
Mă judecați de-o vreme-ncoace
că zău nu știu ce-aveți cu mine.
Ce-mi pasă mie de vecine
de merg ori stau, de fug ori ba?!
Eu-mi văd de munculița mea.
Mă-nvîrt într-una. D-ai-a-s roată!...”
„Rotiță mică și netoată
crezi că-i deajuns să te-nvîrtești?
În jur tu nu vrei să privești?
Sînt arc de ceas din tată-n fiu
mă răsucesc de mic și știu
că fără fus, fără cadran
și fără voi, nu fac un ban.
Căci orișicît m-aș răsuci,
ceasul din loc nu-l pot urni
de unul singur, altfel clar
ajung drept la ceasornicar!”*

*M-am ridicat dîrz, hotărît
și plin de combativitate
am spus precis, numai alît:
„Tovarăși, da, aveți dreptate!”*

IN LOC DE MORALĂ:

*Știam că am un ceas sonor
dar nu-l știam DEȘTEPTĂTOR.*

ION ATANASIU-ATLAS

— E o persoană importantă, are totdeauna mărunțiș!

Desen de GH. CHIRIAC

TUBURILE

— Poftiți!

Și mi-aduce un tub. Care va să zică patru. Tuburile astea mă cam enervau. Începuse să-mi fie dor de un pachetel, de o cutiuță, de o pungă, orice, numai să nu fie tub. Zic:

— Două sute șvaiter! Dar altul mai moale n-aveți? Că ăsta e cam uscat!

— Să vă dau pastă...

— Pastă de șvaiter? E bună?

— Grozavă!

Și mi-a adus. Știți ce? Un tub. Care va să zică cinci. Am închis ochii, am numărat pînă la douăzeci și parcă mi-a mai trecut. Zic:

— Tovarășe, acum, dacă mi-ai dat șvaiter pastă, dă-mi două sute grame brînză de Olanda! Cum o fi! Moale, tare, proaspătă, uscată. dă-mi! Vreau neapărat ceva să mușc!

Vînzătorul a ridicat zîmbind din umeri.

— Momentan n-avem de Olanda, dar dacă vreți, pot să vă dau cu tomate...

— Ce, cu tomate?

— Olanda!

— Bine, frățioare! Fie și Olanda cu tomate, dacă nu merge fara tomate, dar dă-o încoace!

— Un moment!

S-a dus, a revenit și mi-a pus în față... un tub! Am șoptit:

— Ce... ce-i asta?

— Olanda! Brînză!

— Cu to... cu to... cu tomate?

— Cu tomate!

Priveam tubul frumos pietat, care parcă își bătea joc de mine de pe tejghea. Care va să zică șase. Zic:

— Numai în tub aveți?

— Da!

— Dar n-aveți și în cutii? În pungi? În cornețe? În pachete? În lăzi? În cufere?

Vînzătorul m-a privit mirat:

— Cum adică în cufere? E pastă!

Am strîns din dinți și mi-am impus să mă gîndesc cinci minute la ceva și mai trist. M-am gîndit

la „Titanic“ și mi-am revenit. Zic:

— Acum dă-mi o sută de grame de unt!

— Nu avem decît pachete de două sute! Mîine o să avem și de o sută!

— Da, dar soției îi trebuie azi! Vrea să facă o prăjitură! Și nu-i trebuie decît o sută de grame!

— Stați — făcu vesel vînzătorul — mi-am amintit! Vă servesc!

A lipsit o clipă și cînd s-a întors în fața mea pe tejghea a apărut... un tub!

— Ce-i asta? am scrișnit eu.

— Unt!

— Unt?

— Unt!

— În tu... tub?

— Da! E foarte bun!

Mi-am stăpînit cu greutate un urlet și, încărcat cu mai multe tuburi decît orice mașină electronică, am țîșnit afară la aer. În drum spre casă, mi-am amintit că soția ceruse pentru prăjitură și

puțină miere. Am intrat la „Apicola“.

— Vă rog, aș vrea puțină miere!

Vînzătorul mi-a arătat borcane mai mari și borcane mai mici. Dar și alea mai mici erau prea mari pentru mine. Imi trebuia foarte puțină miere.

— Atunci, mă sfătui vînzătorul, luați asta!

Și lovitura de grație căzu ca trăsnetul:

— Un tub!

Cînd mi-am revenit din amețală, vînzătorul mă stropea cu apă.

— Suferiți de ceva?

— Da... am îngăimat eu.

— De ce?

— De tub!

Ajuns acasă, am chemat-o pe mama, care, deși în vîrstă, îmi conduce în general destul de bine gospodăria. I-am predat ei toată țevăria și i-am spus:

— Mamă, descurcă-te!

Și s-a descurcat în felul următor: dimineața, cînd, cu ochii cîrpiți de somn, am intrat în baie să mă rad, m-am săpunit un sfert de ora cu unt și mă miram că nu face clăbuc. Seara, soția cînd a venit să se culce, trăsnea a pastă de sardele pentru că ea își închipuise că s-a uns din tubul cu cremă de față. Vreo două zile ne-am spălat pe dinți cu brînză de Olanda cu tomate, iar la birou am desfăcut pachetul cu mîncare pregătit de acasă și am mîncat un sandwich cu cremă de ras și salam.

Și nici nu se putea să iasă altfel cînd adusesem acasă o orgă de alimente.

Și seara, cu gîndul la această tubărie, am intrat la chioșcul de piine.

— Ce doriți? mă întreaabă vînzătoarea.

Zic:

— O piine intermediară mare! Și am privit-o fix și cu inima cît un purice. Cînd s-a întors să mă servească, am repetat apăsat:

— O piine intermediară mare! O piine!

— Da! făcu ea. Și puse pe tejghea o piine. O piine mare, rumenă, frumoasă, caldă și moale. Am mușcat din ea cu sete. Apoi m-am aplecat pe tejghea, i-am spus vînzătoarei: „Iartă-mă“ și am sărutat-o.

— De ce?? a strigat ea.

— Pentru că nu mi-ai dat-o în tub! Și am fugit vesel!

SADI RUDEANU

Am plecat de acasă cu o listă de cumpărături întocmită la sugestiile mamei, ale soției și ale mele. Am intrat mai întîi la un magazin de cosmetice.

— Vă rog, un tub de pastă de dinți!

— Poftiți!

— Mulțumesc! Un săpun de ras.

— Nu doriți cremă?

— E mai bună?

— Sigur!

— Atunci fie și cremă!

— Poftiți! Un tub cu cremă de ras! Altceva?

— O cremă de față! Pentru soție! Și vînzătoarea mi-a pus în față încă un tub.

— Ce-i asta? zic.

— Crema!

— Tot tub?

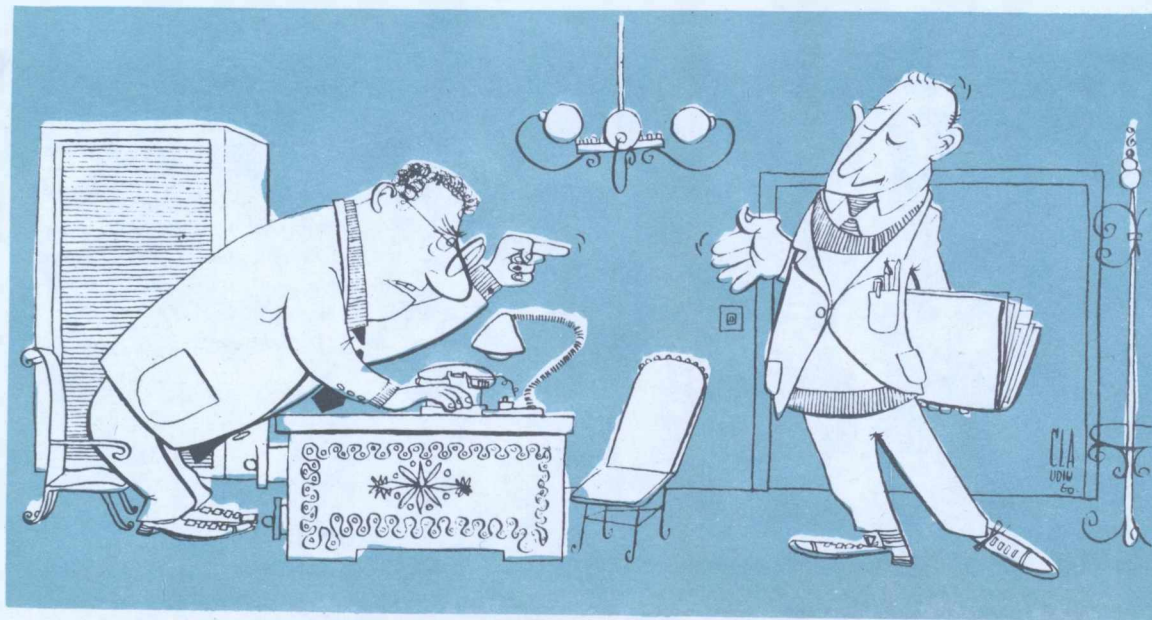
— Tot tub!

Am ieșit cu trei tuburi de la magazinul de cosmetică și am intrat la „Alimentara“.

— Vă rog, aș vrea o cutie mică de sardele!

— Momentan nu avem, dar dacă doriți pastă...

— Fie!

— Ce angajament îți iei ca să nu mai lipsești nemotivat?

— Pe viitor să găsesc motive!

Desen de N. CLAUDIU

EPIGRAME

Unui codaș:

*I s-a făcut comunicarea
că este primul din „brigadă“...
(În cazul cînd numărătoarea
Ar fi să-nceapă de la... coudă).*

Unui paznic nevigilent:

*Ce i-a spus un oarecare
i se pare lucru groaznic:
vor s-aducă unul care
să păzească și pe... paznic.*

Mircea Codrescu

Unui încrezut:

*Ne spunea că muza-l cheamă,
Însă el n-o ia în seamă;
Văd că muza l-a lăsat
Și el scrie... nechemat!*

Unui student chiulangiu:

*E student, la-nireaga lume
Se mindrește cu-acest nume;
Dar i-a mers numele
Că-i student... cu numele!*

Crișan Constantinescu

Panseu

Aș vrea să umblu teleleu,
Ca gândul meu
Să număr stelele din cer
Și să deger.
Aș vrea să ard în foc de vară
(De preferință înspre seară!)
Aș vrea să plîng, să plîng, să plîng,
La noi în crîng,
Aș vrea să fluier și să rîd
Cu risul hid,
Cînd toți vor crede că-s pierdut,
Eu să strănut.
Aș vrea să am,
Să n-am,
Să fiu
Un cactus singur în pustiu,
Nisip în păr, în cap nisip,
Iar eu să țip,
Cirip-cirip!
Aș vrea, dar ce, nu știu nici eu,
Aș vrea să mor într-un muzeu,
Sau pe corabie, în larg,
Cu ochii țintă la catarg,
Să mor pe-un bord de pachebot,
Ucis stupid de-un idiot
Ce-a tras un glonte-n tîmpla mea
Crezînd că sînt altcineva.

MORALA:

Astfel iese-n poezie,
Dragii mei,
Dacă faci economie
De idei!

P. LUDMILA

Din expoziția graficianului norvegian
EDVARD MUNCH
— deschisă în sala „Nicolae Cristea” —

— Bună seară!
— Bună seară!

ANECDOTE

Basme P.T.T.R.

Un cetățean din Pucioasa îl oprește pe unul din Cîmpina:

— Stai să-ți spun o anecdotă!

— Să nu fie lungă.

— Atunci să-ți povestesc niște basme.

— Sînt mai scurte?

— Foarte scurte: telegrafice!

— Atunci, spune!

— O persoană din Pucioasa a felicitat telegrafic două persoane din Cîmpina, anume Miller Florica și Ifrim Ecaterina. Cele două telegrame au plecat de la Oficiul P.T.T.R. Pucioasa la timp și au ajuns la Cîmpina chiar în aceeași zi, dar Oficiul P.T.T.R. Cîmpina a predat telegramele la domiciliile cetățenilor abia după șase zile.

— Curat... telegrafic!

— Și sezisînd *Urzica* acest fapt forului poștal superior (Oficiul P.T.T.R. raional Cîmpina) în vederea luării de măsuri, acest for — nu numai că nu a luat nici o măsură — dar, în răspunsul trimis *Urzicii*, chiar justifică expedierea telegramelor cu atîta întîrziere. Argumentează cu con-

vingere: „În acele zile au fost foarte multe telegrame de felicitări și n-au putut fi predate în aceeași zi, ci cu o întîrziere de șase zile”. Pur și simplu!

— Curioasă argumentație!... Dar ziceai c-o să-mi spui niște basme.

— Păi ți-am spus. Argumentațiile Oficiului P.T.T.R. raional Cîmpina cum că oficiile poștale ar fi îndreptățite — oricît ar fi de aglomerate — să expedieze telegrame cu întîrzieri de șase zile, sînt... basme.

Fapt pentru care am expedit Oficiului P.T.T.R. raional Cîmpina o telegramă de felicitări care însă n-o să ajungă niciodată, deoarece și noi, fiind aglomerați, n-am avut timp s-o scriem.

„Steaua Roșie” și beneficiarii

Conversează doi amici:

— Să-ți spun o anecdotă cu niște beneficiari ai uzinei „Steaua Roșie” din Capitală.

— Care beneficiari?

— Trustul construcției montaj-minier, Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, Sfatul popular al regiunii București, Sfatul

popular al regiunii Craiova și U.C.E.C.O.M.

— Și ce e cu acești beneficiari?

— Îi fac uzinei greutăți în muncă. Și făcîndu-i uzinei, îi fac greutăți și forului tutelar: Ministerului Industriei Grele.

— În ce mod?

— Uzina „Steaua Roșie” primește de la acești beneficiari diverse comenzi, cu contracte în regulă. Pe baza acestor contracte, uzina cere, lunar, ministerului, cuvenitele repartiții pentru respectivele materiale necesare. Dar acești beneficiari obișnuiesc uneori să anuleze unele comenzi, ceea ce atrage și anularea anumitor repartiții de materiale. Unele repartiții sînt anulate, în acest mod, de către beneficiari, pe cînd comenzile se află în curs de executare, iar alte repartiții sînt anulate și după ce comenzile respective au fost executate, ba chiar și... livrate.

— Păi beneficiarii aștia se joacă de-a comenzile și de-a repartițiile?

— Încît, îți închipui și dumneata cîte încurcături se provoacă. Zice și ministerul (Direcția generală construcției de mașini): „Cînd beneficiarii nu-și respectă planul de aprovizionare cu produsele executate de această uzină, e împiedicată și uzina să prezinte, lunar, ministerului, cereri precise de materiale, iar această aprovizionare neritimică duce, în cele din urmă, și la lucru în salturi”.

— Și asta e, la dumneata, anecdotă cu haz?

— Nu e cu haz, e cu necaz!

— Păi atunci uite ce e, eu, ca beneficiar, o anulez!

C. CRISTOBALD

MICROFABULE

CE MI-AU DECLARAT:

Racul

*Insinuări să fac nu vreau
Dar melcul, eu ți-o spun pe șleau,
Nu cred că-și dă tot interesul
Să țină pasul cu progresul!*

Viermele din măr

*De ce te-oi fi purtînd brutal
Cu mine? Vreau să studiez
Și nu sînt superficial:
Imi place să pătrund în miez!*

Gîsca

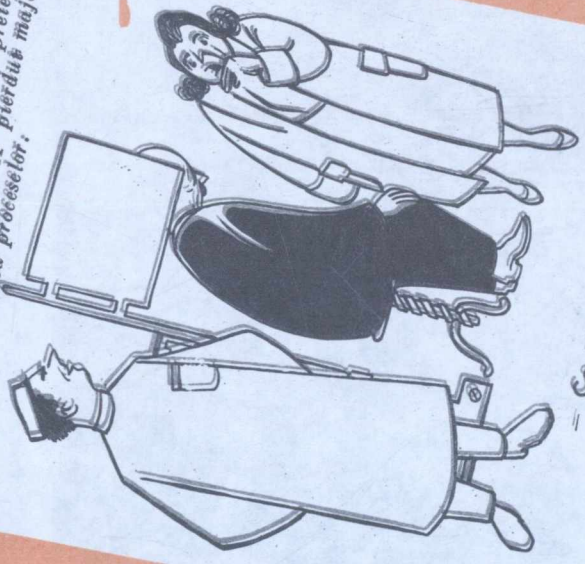
*N-au har mașinile de scris
Să bată despre nou și vis!
Vedeți, se simte lipsa-n toate
A penei mele-naripate...*

G. ROȘIANU
— medic —

ÎN BOXA URZICII PROCESOMANII

Sacche din București, str. Cornelia 7, a învins în ultimii ani Tribunalul Nicolae Bălcescu 34 de acțiuni. Printre ele figurau nu numai procese prin care formula pretenții pentru tot felul de datorii. A pierdut majoritatea proceselor.

— Ce are, doctore? Procesomantie...

Desen de V. VASILIU

Casa Ioan din București, str. Olimpului 74, a avut opt procese. În acțiunile lui, printre care erau și multe hipoteci de orice importanță, figurează și una prin care sus-numitul cere evacuarea unei chirișoare, acțiune dovedită ca fiind neîntemeiată.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Cred că vași putea împăca! — Încă nu l deocândată n-am alt proces!

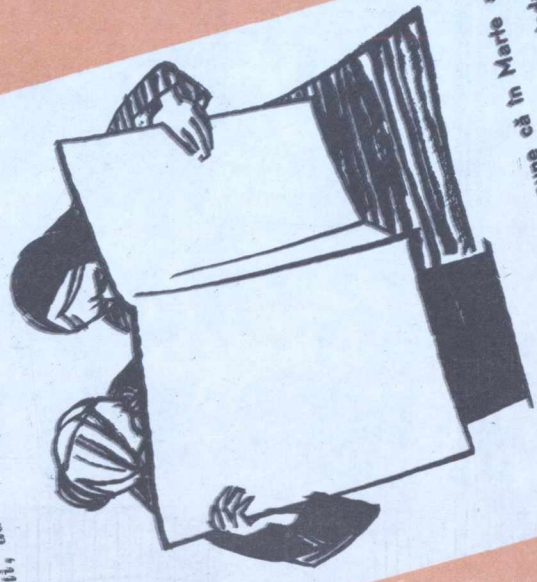
Baba Stoicea Maria s a prezentat în fața procese Doehia nr. 4. Vladimirescu în 12 reclamanță, cînd naltului Tudor apare cînd, ca reclamanță, cînd în care apare ca învinuță.

Trebuie să mai dau pe

Desen de PAVEN
— Situația e neclară. Cineva nu judecăți!

Anda Maria, din str. Vîntători nr. 25, Lenin, a avut procese. Vîndînd cî la instanțe pierde procesele, a început să-i reclame pe pîrși la ser-viciu, trimițînd note calomnioase.

— Ai auzit, Mario, se presupune că în Marte ar fi oameni! — Ce bine mi-ar plăcea. N-am dat încă în gînd micloboșă în judecăt un martian!... Desen de A. POCH

Hinceanu Lazăr, din str. Ecoului nr. 10-12, a avut la Tribunalul raional Lenin nenunțate procese. Vîndînd cî la instanțe pierde procesele, a început să-i reclame pe pîrși la ser-viciu, trimițînd note calomnioase.

Desen de N. ARION

— Nici unul nu se cîștigă... — Nici nu se pierde... — Toate se transformă...

PREZENTATORUL:

Prieteni, în sceneta ce-o veți vedea acum
E vorba de-un tovarăș pe care... nu știu cum
Vi l-aș putea descrie în câteva cuvinte
Ca să-l puteți cunoaște și chiar să-l țineți minte...
E omul despre care cei ce lucrează spun că
Nu se împacă bine cu disciplina-n muncă.
Desigur, despre dînsul am multe a vă spune
Dar nu o fac... Priviți-l direct în acțiune:

COSTICĂ:

Eu nu sînt dintr-aceia ce nu sasese la țane.
Cînd a sunat sirena, sînt gata lingă banc.
Am treabă multă astăzi, că-n fiecare zi
Deci... (spre un spectator) Dumneata, de colo, ia nu
mă tot prive!

Așa mirat. Ori, poate nu știi ce-nseamnă graba?
(scoate o hîrtie din buzunar, o privește)

Bun. Să trăiești, Costică! Acum începem treaba!
(apare meșterul)

MEȘTERUL: Tovarășe Costică!

COSTICĂ: Poftim!

MEȘTERUL: Cum stai?

COSTICĂ: Stau bine!

Să n-aveți nici-o grijă. Doar nimeni nu-i ca mine...

MEȘTERUL: Ești gata la amiază cu piesa?

COSTICĂ (incurcat):

Deși... știți: mie, unul, nu-mi place să promit.
(meșterul iese)

COSTICĂ:

Și-acum, Costică frate, dă-i sor cu tot elanul!

Așa... o clipă numai, ca să-mi aduc ciocanul.
(iese repede și se-ntoarce cu un ciocan)

În trei minute, piesa o scot ca din nimic!

(iluminat)

Dar stai, că am nevoie și de-un ciocan mai mic!

(iese repede și se-ntoarce cu el. La fiecare leștre,
limbile ceasului care se află deasupra capului,
pe cortină, fac câte-o săritură de câteva minute).

E gata, uite-acuma... doar cît ai sice peștel!

(incurcat)

Ptiu... Na! Să vezi drăcie, că-mi trebuie și-un clește!

(iese repede și vine cu cleștele. Se uită nedumerit
în toate părțile).

Poftim! Să nu iau primă, dacă pricep misterul!

(iese. Din culiso, tare)

Măi, frate, care naiba mi-ai șterpelit eșcherul?

(se-ntoarce la fel de nedumerit)

Nu dau de el, și pace. Toți spun că n-au habar.

(se lovește cu mîna peste buzunar și trosare)

Te uitate, minune: era în buzunar!

(cu satisfacție)

Uneltele sînt toate pe masă. Va să zică

Acum începem treaba, prietene Costică.

Să studiem desenul mai bine... ppriunimare
(examinază hîrtia)
La colțuri și pe margini cheburile enmăimare.
Aici un ea... o saibă... uunara... șișirătitatol!
E limpede ca apa — afară după dătsocot
Mai trebuie, nici-colo, reziziții) șasonul...
(și ia creionul de după mîncă și trage cîtor" aliniți,
apăsă. (Trosare)
Poftim, în curățit... n-rama ascuțitorionul!
(se caută pri" huzunare)
Acum ce fac? (Că n-uu am nici dămă p'rice e'șit.
(căt're spectatori)
Mă duc puțin să caut ceva de ascuțit.
(apare meșterul. Sărigă):
MEȘTERUL: *Tovarășe Costică!*
COSTICĂ (dîncuțise): *Măi!*
MEȘTERUL: *Cum stai?*
COSTICĂ: *Cum stă?*
Sătaubine!
Se ține ghinionul ca scutit după mine!
(apare, ascuțind raționul)
Să nu văl faepți ghijă. Să n-uu gata t'reu n'minut.
(și dănaă, raționul, i'ănăntat).
Vedat ispidumnaoastea ce v'îfi-icam n'ai) șaul!
MEȘTERUL:
Mă rog, mă rog. Dar piesa?
COSTICĂ: *A... piesa? C'uma am zis:*
În cîteva minute, v'odau. Doar am promis!
(meșterul iese. (Costică, singur)
Ar' trbhai, naomă, să n'op'î hăi'icou șaibă...
Din cîte mi se pare e așimplu... (suprîmă) Da p'pe naiba,
Nu e n'cît de simplu, cum mi se pare mie!
(făcîndușic' unăj)
Costică, dă o fugă șco i'ee dîn magazie!
(plaaă. I'betre timp, vine meșterul. I'atră Costică,
cu o figură d'istrușă)
MEȘTERUL:
Acuma șper cări gata, gata? C'um n'ic'ii p'pozis.
COSTICĂ (se i'ăburăet' troșat):
Îmi pare rău... dar nu e. Luam gata' z'ean n'hăi!
Tovarășul c'eano c'eb'ă g'ăsit cu u cadde
Să p'leo c'hiar neouma, să i'ba n'aderide!
De aceea, d'ep'radimul, ș'p'ro a — p'p'plau — ș'ș'p'p' d'ă
Nu știu, cum se vede, costică d'isciplin n'munad!
— cortina —
PREZENTATORUL:
Acesta este totul... Nu știu de h'mună ș'eamă.
Costică... sau Miliă... sau p'p'p'ion i' l'ob'hamă
Un lucru este sigur: i'ndiferent d'eb'hip,
Sub nume d'iferite, ș'nașou d'ec'eb'și l'ip!
II. STELIAN

SONET NEUMORISTIC

Deși colaborează la estradă
De ani de zile, uită sau amînd
Mereu din săptămînd-n săptămînd,
Să scrie voluntar pentru brigadă.

Să se gindească, cică, să mai vadă
Să se acomodeze bine pînd
Ii va veni odată la-ndemînd
Să ne doneze o scenetă fadă.

Ce-o fi cu autorul nostru oare?
I-o fi secat puterea creatoare
Sau spiritul subtil și ascuțit?

Nu. Dînsul are altfel de probleme,
Nu suferă umorul gratuit
(Adică cel lipsit de tantleme).

O brigadă de agitație
p. conf. MIRCEA PĂVELESCU

- Intotdeauna se văd la d'as alttea rebură?
- De' de uada, de obicei le ridică mai devreme.

DIN ZONA DOLARULUI

REGI CONTRA COST...

Către mister Peggy Knight

regele chiftelelor cu sos
Miami—Florida
par avion special

Vino urgent. Ceva epocal. Ocazie unică! Nu ți-am telefonat din cauza concurenței. Păstrează tăcere desăvârșită! Ascultă: guvernul Republicii Haiti a scos în vânzare insula Tortuga. Habar n-am unde vine asta dar se spune că e înconjurată de apă. Am acontat-o în numele tău. Acum fii tare: cine cumpără insula are dreptul să se numească rege. Pricepi tu, darling? Rege! S-a terminat cu porecla ta de... rege al chiftelelor marinate. Vei fi rege adevărat! Și eu... regină!

Cum sosești ne și mutăm în Tortuga asta. Merge și mama cu noi. Pe ea s-o faci mare ducesă, că doar e soacră-ta. Apropo, mama te roagă s-o scuzi că te-a dat dracului de ziua ta onomastică acum douăzeci de ani când m-ai cerut în căsătorie. Zice că n-a spus-o din ură, ci că a luat-o gura pe dinainte că voi ai zestre prea mare, de la ea o biată văduvă de milionar. Dragostea noastră fiind mai puternică, pină la urmă tot împreună am fost.

Darling, nu-mi văd capul de atâtea treburi. Am contra-mandat căsătoria lui Mary cu Jim. Fata noastră nu mai poate, acum când este de viță regală, să se mărite cu un pîrlit de fiu de bancher. Ii căutăm ceva mai de soi. Poate vreun rege d-ăla șomer.

Trebuie să facem rost de o deviză în trei cuvinte. Avocatul nostru a propus: „Nihil sine dolari!“ Sună fumos!

Sînt ocupată cu toaletele. Mă zbat toată ziua. Pentru tine o fac! Vei fi rege! Vezi, darling, că tot eu te-am făcut om? Să mai ai îndrăzneala să spui că nu sînt sinceră cu tine. Îți jur că imediat ce mă încoronez regină, termin cu clarinetistul ăla cu care mă bănuiești degeaba. Aconto pentru insulă e valabil pină mîine la prînz. Să nu care cumva să te tocmești că se duce dracului insula și odată cu ea și regele care, de ce să nu fii tu ăla, că bani avem destui. Vino urgent! Mi s-a comunicat că Trosck Iutoej, regele cîrlișelilor de rufe, dă tircoale insulei. Rechinul ăsta e un măgar bătrîn. Vrea să ia el totul. Dar, nu-i merge! Dau oricît să-mi văd visul cu ochii! O să capete hepatită... epidemică parvenita aia de Eleanor, prietena mea, cînd va afla că sînt regină. Tu ar trebui să renunți la chiftele marinate. Pornește o nouă afacere fără sos. Că pătează blazonul. Ne mai sfătuim noi. Vino neapărat diseară. Bijutierul trebuie să-ți ia măsura la cap pentru coroană. I-am spus să nu fie mai grea de 5 kilograme de aur. Taică-tu vrea și el un baston de șambelan din cristal. Să i-l faci din plastic, că-i tremură mîna din cauza whisky-ului, și dacă-l scapă, se face țândări.

Acum, te las, darling, să împachetezi. Te aștept la aeroport.

Good by, regele meu iubit!

a ta regină,
BISCAYA I-a*

* P.S. Știi, sună mai nobil decît Elza. Încă o dată, Pa!
Tot cu

pt. conf. V. RĂDULESCU

(A N A) CRONICĂ EXTERNĂ

DESEN DE LOUIS RAUWOLF
DIN EULENSPIEGEL

BERLINUL DE VEST ESTE LEGAT DE
REPUBLICA FEDERALĂ GERMANĂ
CU LEGĂTURI PUTERNICE

ȘTIRI ULTRASCURTE

Într-un interviu acordat unui ziar elvețian, bogătașul Maximilian de Hohenlohe a declarat, modest, că

Într-o seară, tinerii soldați americani Ronald Sands și Joseph Ripka se găseau pe podul Concordiei, la

Anglia cere Ciprului, pentru bazele sale militare, un teritoriu de peste 300 km. p., în care sînt concentrate principalele bogății ale insulei.

Bătrînul leu britanic cîcă
Din Cipru vrea o pîrticică...
Dar cînd te uiți mai bine, nu-i
Decît... tot partea leului.

După ce în mod premeditat aviația S.U.A. a bombardat teritoriul Cubei, autoritățile din Washington au recunoscut faptul, cerînd... scuze oficial.

Cît ar fi el de novice,
Omul va gîndi deschis:
„Asta este, cum s-ar zice:
Mă scuzați că... v-am ucis!”

V. F.

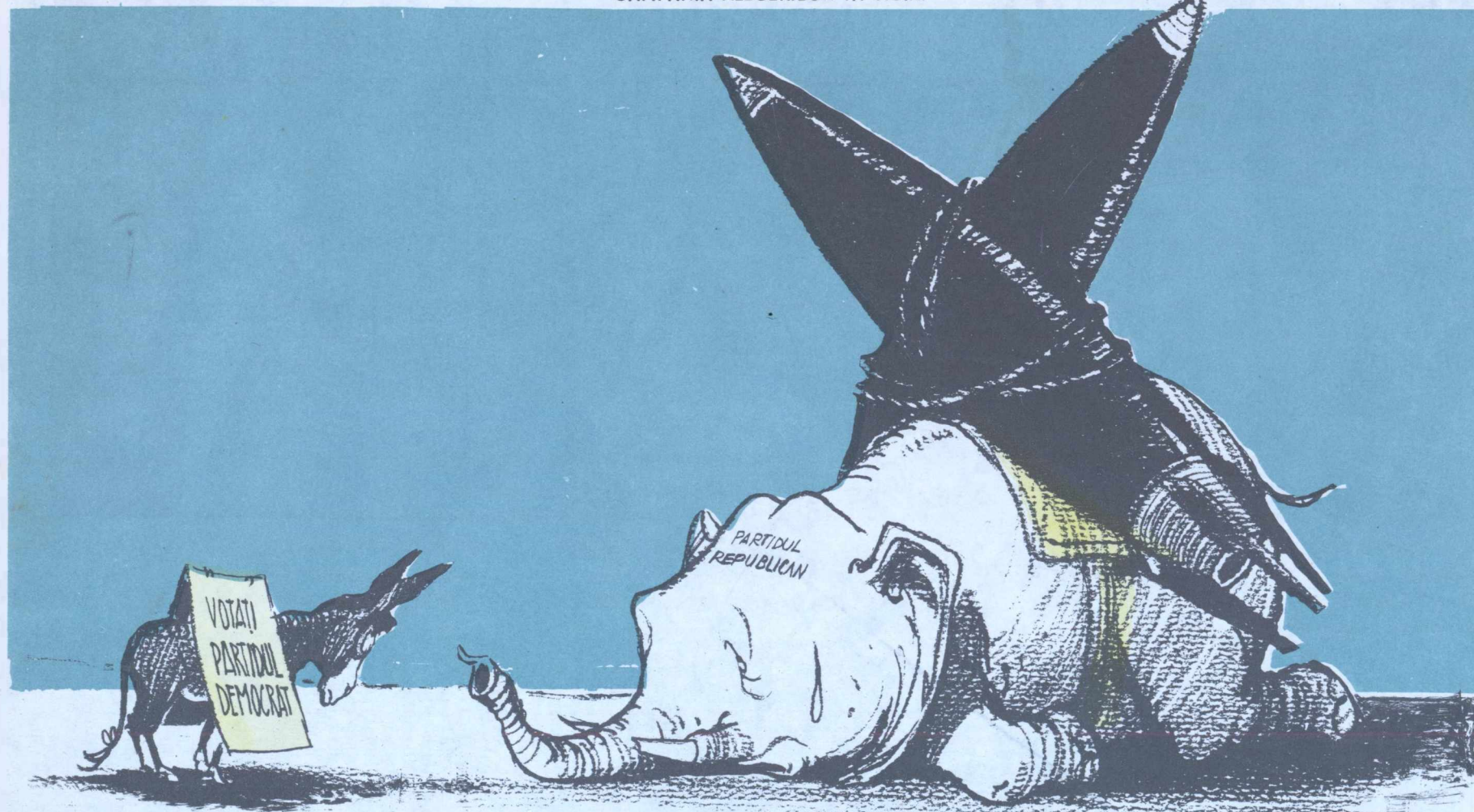

modern în piața Vendôme din Paris“. În încheiere, de Hohenlohe a spus: „Noi (el și soția, N.R.) locuim în familieși avem gusturi foarte modeste“. Vă închipuiți ce era, dacă aveau gusturi pretențioase! De altminteri, gusturi pretențioase au compatrioții săi care caută, uneori, cu lunile o cameră.

În Noul Mexic a fost stabilit anul acesta recordul mondial la jocul de bridge: un grup de studenți a jucat neîntrerupt vreme de 75 ore, făcînd 687 „tururi“ de joc! La al 688-lea tur, s-a constatat că unul din studenți și-a pierdut cu desăvîrșire memoria. ...Desigur, inteligența și-o pierduse de mult!

Desen de EUGEN TARU

CAMPANIA ALEGERILOR ÎN S.U.A.

— Ei ce zici, le duci tu mai departe sau mi le predai mie?

netam-nesam în apă de tinerii soldați. Interogați, aceștia au declarat scurt:

— A fost o glumă: am vrut să vedem dacă domnișoara știe să înoate. Din Sena se pescuiesc aproape zilnic cadavre neidentificate. Să fie oare yankeii aflați la Paris chiar atît de glumeți?

Ziarul „Libre Belgique“ face mult caz de generozitatea statului belgian față de delegații congolezi, sosiți în Belgia cu prilejul unei solemnități. „Delegații — scrie ziarul — sînt cazați în contul statului belgian. Pe deasupra, li se dă și îmbrăcăminte călduroasă“. Imbrăcămîntea e necesară datorită climei aspre europene, la care congolezii nu s-au așteptat. Un lucru nu precizează „Libre Belgique“: că hainele și cazarea pe care generosul stat belgian le pune cu atîta mărinimie la dispoziția delegaților africani sînt suportate de bugetul... congolez. Asta ar fi, cum s-ar spune: poștiți la masă cu mîncarea de-acasă!

Cardinalul Ottaviani (Italia) a ținut de curînd o predică, în care condamnă pe „toți oamenii de stat din occident care intenționează să ducă discuții cu oamenii de stat din lumea socialistă“. Și desigur, încheind predica dusă în spiritul războiului rece, înaltul prelat a încheiat cu cuvîntul scripturii: „Pace vouă!“

După cum anunță o știre publicată în „Libération“, studioul de televiziune din Londra, dorind să facă o emisiune închinată lenei, a invitat pe cei mai notorii leneși londonezi să se prezinte în vederea unei consfătuirii. În ziua indicată, nu s-a prezentat nimeni. Se vede că leneșilor le-a fost lene să se deranjeze. Unii spun însă că leneșii au o situație socială atît de înaltă, încît nu le-a convenit să se dea în spectacol cu asemenea consfătuire la televiziune.

O știre publicată în ziarul belgian „Le Drapeau rouge“ anunță că un avion militar francez, zburînd deasupra Marocului, a atacat... o cireadă de vite, mitraliind-o. De partea inamicului, au fost înregistrați morți, un număr de 70 de boi și de viței. Atacanții n-au avut nici o pierdere.

V. P.

CINE RĂSPUNDE... CÎȘTIGĂ

După exemplul concursurilor de la radio — „Cine știe câștigă“.

La acest concurs au participat trei... sfaturi populare. Întrebările au fost puse de *Urzica* sub formă de sezișări.

În rîndurile ce urmează se arată ce întrebări le-au fost puse concurenților, cum au răspuns și... ce-au câștigat.

Trotuare la înălțime

Sfatul popular al orașului Timișoara a fost întrebă... de ce nu repară trotuarele de pe strada Ion Creangă.

La această întrebare, sfatul popular a răspuns că, într-adevăr, trotuarele de pe această stradă sînt degradate pe o porțiune de circa 100 de metri, „însă mai sînt încă acceptabile pentru circulația pietonilor“, iar un alt motiv pentru care nu sînt reparate e acela că pomenitele trotuare sînt cu 70 centimetri mai înalte decît partea carosabilă a străzii și, dacă ar fi nivelate, ar fi pericol să se surpe... temelile clădirilor.

(Dacă e pericol să se surpe,

sugerăm să nu fie nivelate, ci să fie numai reparate. Pentru că, așa cum arată acum trotuarele, se surpă... pietonii).

Pentru răspunsul dat, s-a acordat Sfatului popular al orașului Timișoara, ca premiu, o... fotografie, reprezentînd unul din trotuarele străzii Ion Creangă.

În această fotografie se vede clar că trotuarul este, într-adevăr, înalt de 70 centimetri, dar că nu mai e de loc „acceptabil pentru circulația pietonilor“. Sau poate e acceptabil pentru pietonul de la sfat care ne-a dat răspunsul din birou și circula pe coridoare.

Calul din Leu

Tovarășul N. Albăstroiu, președintele Sfatului popular al raionului Craiova, a fost întrebă... ce știe despre întîmplarea cu... calul din Leu.

Concurentul a răspuns următoarele:

La Sfatul popular al comunei Leu, vicepreședintele Cîlea Ștefan și secretarul Matei Ion au avut, la un moment dat, o năstrușnică idee: să oblige pe toți paznicii comunali să contribuie cu diverse sume bănești, pînă s-a

strîns în total suma de 2200 de lei, cu care vicepreședintele și secretarul au cumpărat... un cal, pentru... sfatul popular.

Ulterior, pentru această încălcare a legalității, precum și pentru alte fapte, Matei Ion a fost destituit din munca de secretar al sfatului comunal, Cîlea Ștefan a fost desărcinat din funcția de vicepreședinte, iar... calul a fost predat paznicilor, care l-au revîndut cu suma de numai 1600 de lei, neputînd obține pe el mai mult pentru că între timp slăbise, așa că — în urma acestei operații — paznicii au rămas păgubiți cu 600 de lei.

Din răspunsul sincer de mai sus al tovarășului președinte reiese, așadar, că sfatul popular raional nu s-a oboșit să priceapă că paguba de 600 de lei trebuie s-o suporte cei doi vinovați — fostul vicepreședinte și fostul secretar — iar nu paznicii.

Pentru acest răspuns sincer al tovarășului președinte Albăstroiu, au fost premiați... paznicii păgubiți. Li s-a dat, ca premiu, o... șa. Ei să bată șaua, iar sfatul popular raional să priceapă.

Și un răspuns... absent

Ultima întrebare în cadrul concursului a fost următoarea:

Ce aveți de spus în problema locatarului Cristea Crăciun din str. Gabriel Péri nr. 9 (raionul Stalin, București), care încă din luna februarie a anului trecut — cînd i s-a repartizat locuința — a solicitat executarea unor reparații și amenajări care i-au fost promise, dar care n-au fost executate nici pînă azi?

Întrebarea a fost pusă... Sfatului popular al Capitalei. La această întrebare, care a fost pusă în octombrie 1959, numitul sfat popular... NU A RĂSPUNS nici pînă azi.

Spuneam mai sus că aceasta e ultima întrebare. Rectificăm. Nu e ultima. Dacă n-o să răspundă nici acum, o să-l mai întrebăm. Mai ales că avem intenția să introducem rubrica „o întrebare pe zi“ dar nu un răspuns pe an.

C. COSTACHE

La Pitești, lumina se stinge deseori pe străzile din centru. În astfel de ocazii, clienții din frizerii pot fi văzuți ținînd luminarea în mîini pentru a face lumină bărbierilor (de la corespondentul nostru din Pitești).

PE
CONCRET

Desen de A. POCH

FĂRĂ CUVINTE

Autocritica

Noi, cooperativa „Tehnometal“ din Ploești, rugăm revista *Urzica* să ia act de următoarea autocritică ce considerăm că e cazul să ne-o facem.

Am citit în *Urzica* nr. 24/1959 nota intitulată „Apucături la Timișoara și Jimbolia“, în care se afirmă că magazinul Ferometal din Jimbolia a vîndut unui cetățean o mașină electrică de spălat rufe, fabricată defectuos de către cooperativa „Dinamo“ din Timișoara.

Ținem să se știe că această afirmație nu corespunde realității. Nu cooperativa „Dinamo“ din Timișoara, ci noi, cooperativa „Tehnometal“ din Ploești, am fabricat defectuos acea mașină electrică de spălat rufe.

Cooperativa din Timișoara nu fabrică — ci doar repară — asemenea mașini. Iar faptul că această cooperativă a putut fi implicată în nota critică a *Urzicii*, s-a datorat desigur confuziei stîrnite de împrejurarea că acea mașină defectă, restituită de cetățean magazinului „Ferometal“ din Jimbolia, a fost trimisă de către acel magazin, spre a fi reparată, la cooperativa „Dinamo“ din Timișoara. Atît.

Incolo, vina e a noastră — și rugăm *Urzica* să publice prezenta noastră autocritică.

Cooperativa „Tehnometal“ din Ploești

Nota redacției: *La Urzica nu s-a primit vreo scrisoare ca aceea de mai sus, dar ar fi frumos dacă s-ar primi.*

C CRISTOBALD

Unii maiștri nu predau cunoștințele lor, muncitorilor tineri.

— Îl vezi? E meșterul Ionță. Nu predă nimic nîci în ruptul capului.

Desen de I. DAVIDESCU

URZICA AJUTĂ

Iluminatul trenurilor

Trenurile de călători de pe linia Titan-Oltenița au circulat câțiva timp cu vagoanele neluminate, ceea ce a pricinuit neplăceri călătorilor și deteriorări vagoanelor.

La sezisarea *Urzicii*, Serviciul de vagoane din Direcția regională C.F.R. București răspunde că, în urma măsurilor luate, vagoanele acestor trenuri sînt acum iluminate.

Au fost totodată... luminați asupra îndatoririlor lor, salariații Chiriac Ion și Dumitrescu Radu de la revizia de vagoane București-Obor, fiind sancționați pentru neglijențele lor în legătură cu vagoanele de pe linia Titan-Oltenița.

Luminare pe toată... linia.

Calitatea făinei

Făina de grâu produsă de moara „Liber-tatea Poporului” din Piatra Neamț era necorespunzătoare, conținând o umiditate mai mare decît prevederile STAS-ului.

Sezisată de noi în această chestiune, întreprinderea economică „23 August” din Piatra Neamț, de care aparține moara, ne răspunde c-a rezolvat problema. Într-adevăr, grîul pe care îl furniza C.R.R. (Centrul regional de recepționare) Bacău, prin bazele sale de recepție, avea o umiditate de 15-16 la sută, față de 14 la sută cît prevede STAS-ul. În urma semnalării noastre și a demersurilor făcute de întreprinderea din Piatra Neamț, furnizorul C.R.R. Bacău s-a obligat să livreze grâu corespunzător.

Și moara din Piatra Neamț produce acum o făină... făină.

C. B. D.

Încasator care a... încasat-o

Lepădatu Ștefan, încasator la Autobaza transport auto Mediaș, avea mai multe obiceiuri: să vorbească urît călătorilor, să nu le dea restul, să se poarte necuviincios cu colegii și, în plus, pentru a-și mări veniturile, să vîndă biletele nu în conformitate cu tariful stabilit, ci după bunul lui plăc.

Urzica a informat forul în drept de cele de mai sus și i s-a răspuns că sezisarea e justă, conducerea A.T.A. Mediaș hotărînd ca lui Lepădatu să i se desfacă contractul de muncă.

Cu alte cuvinte, încasatorul Lepădatu Ștefan a... încasat-o, iar A.T.A. Mediaș s-a lepădat de ... Lepădatu.

Isprăvile lui Pripas

Și unele isprăvi ale conducătorului auto Pripas Gh. de pe traseul I.R.T.A. Hunedoara-Boșorod au fost sezise la I.R.T.A. Deva. Aceasta ne-a comunicat că este adevărat că Pripas consumă peste măsură alcool, conduce mașina nereglementar, nu respectă orarul plecărilor, întreține auto-vehiculul în proaste condiții, etc.

Pentru asemenea fapte, el a fost sancționat, fiind scos din serviciu. Așadar, I.R.T.A. Deva, autobazîndu-se pe isprăvile lui Pripas, i-a trasat un nou traseu... cel meritat.

URZICA N-A AJUTAT

Soră mixtă

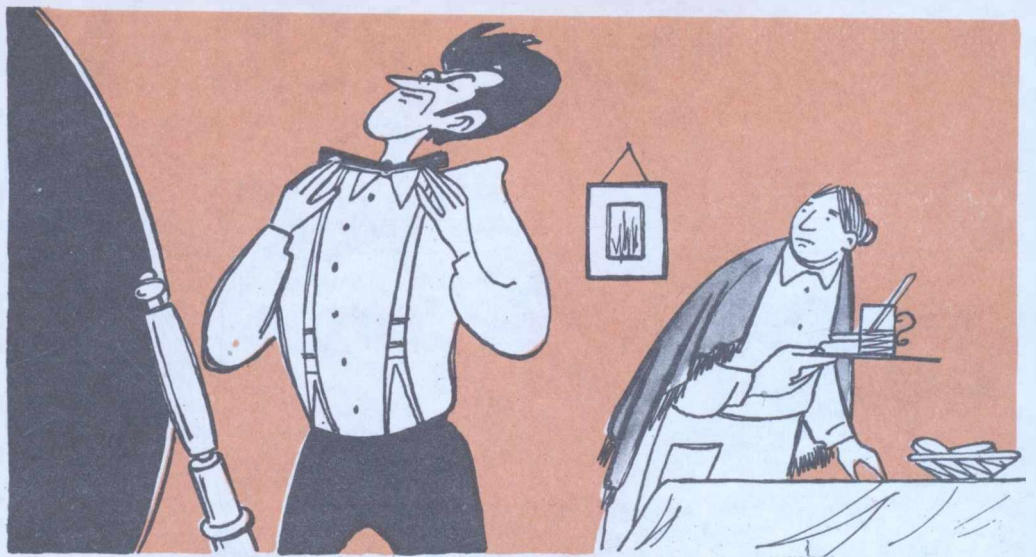
Sora Gheorghe Eugenia de la Sanatoriul Moroeni, nu se simte bine dacă nu se ceartă cu bolnavii, dacă nu-i insultă, dacă nu țipă la ei — se spunea în sezisarea *Urzicii* trimisă conducerii sanatoriului. Și, într-adevăr, lucrurile așa stăteau. În această situație, medicul de secție, iar apoi conducerea sanatoriului, au sancționat-o, la început cu „observație” și obligația de a cere scuze celor în cauză. Nu a trecut mult timp însă după aceste sancțiuni și atitudinea ei jignitoare față de bolnavi a reînceput.

Au urmat, cum era și firesc, noi sancțiuni:

- mustrare scrisă;
- un articol la gazeta instituției;
- popularizarea ei la ora locală a stației de radioficare și, în sfîrșit, la ...*Urzica*.

E clar că sora Eugenia e soră bună cu sancțiunile și soră vitregă cu bolnavii.

V. ION

— Acum mamă, că ai obținut pensia, am să mă însor. O să ne ajungă la toți, logodnica mea fiind foarte modestă!

Desen de V. VASILIU

SĂ-MI FIE RUȘINE!

„Conflictul” geografic dintre mine și băiat a pornit de la un arhipelag. Dar să vedeți cum a fost:

— Ce lecții aveți mîine? îl întreb eu într-o zi.

— Foarte greu! oftează el. Ne-a dat o problemă cu suprafața trapezului, de te-apucă meningita!

Și mi-o citește.

— Păi asta-i fleac! zic.

— Serios? Dacă-i fleac... rezolv-o tu, tată!

Sînt „per tu” cu el, ca să nu creadă că sînt înfumurat.

— Cum să ți-o rezolv eu, mă? Nu ți-e rușine să-ți fac eu lecțiile?

— Da' cine spune să mi le faci tu? Însă

fiindcă prea te lauzi că-i ușoară, vreau să văd dacă ești capabil s-o rezolvi. Sau te pomeniști că... pe vremea voastră nu se inventase trapezul?

Asta era prea de tot! Adînc jignit în demnitatea mea geometrică, pun mîna pe maculator și cît ai zice romb gata problema trapezului.

— Ai văzut, mă deșteptule?

— Te pricepi! zice el satisfăcut. Nu te mai controlez, că am încredere în tine. În definitiv nu degeaba s-a spus că copiii trebuie să simtă că părinții se preocupă de munca lor, că o apreciază și-i încurajează. Vrei să mă încurajezi și cu o compunere? Bineînțeles numai dacă te pricepi, ca să nu muncesc degeaba cînd o trec pe curat. Te pricepi?

— Ei, asta-i!

— Atunci, fă o compunere!

— Bravo! zice băiatul citîndu-mi compunerea. Nu mi-e rușine cu tine!

Nici mie nu mi-era rușine... că-i făceam lecțiile.

Bucuros că și-a „terminat” lecțiile, băiatul se duce să vadă „Haiducii din Rio Frio”. Zicea că-i un film „de-ți stă ceasul”. L-am văzut și eu și era să mă lovească apoplexia. A doua zi, silitorul elev vine de la școală ca o furtună:

— Formidabil, tătice! — și-mi arată ca-ietele: 10 la geometrie și 9 la compunere!

— De ce numai 9? îl întreb eu jignit.

— Fiindcă n-ai pus virgulele unde trebuia. Pe viitor fii mai atent, că tu lucrezi din anonim și n-are cine să ridă de tine, da' de mine rîd colegii! Vrei s-ajung ca Dănuț, de l-a prins tovarășul profesor că-i face mama lui hărțile?

Ca să nu ridă colegii de el, mi-am dat tot interesul la rezolvarea problemelor de geometrie. Cu ocazia asta mi-am mai verificat și eu cunoștințele, aducîndu-mi aminte de „pi” sau 3,14 — baza cu înălțimea, circumferința cercului și alte cunoștințe folositoare la casa omului. Apoi m-a rugat băiatul să-i fac un rezumat „tare” despre lupta lui Mihai Viteazul cu Sinan Pașa la Călugăreni avînd grijă să adauge drăgăstos:

— Unde nu-ți aduci aminte... poți să mă-ntrebi și pe mine. Ca să nu lucrezi sec-tar. Că-n definitiv dacă părinții trebuie să-și dea seama de răspunderea ce o au față de copiii lor — nici copiii nu pot rămîne nepăsători la necazurile părinților. E bine?

E bine... că părinții nu sînt primiți în locul copiilor. Că atît ar mai fi rămas, să-mi iau ghiozdanul la spinare și să mă duc în locul lui la școală!

Și a mers așa pînă-n ziua cînd a venit de la școală plîngînd.

— Tată, spune el printre sughituri, habar n-ai de geografie!

— Cum, mă?

— Păi eu te-am rugat să serii ce este un arhipelag și tu ai pus titlul despre arhipelag, da' după cum l-ai descris reiese că este ...peninsulă! Și din cauza ta mi-a pus un 2 cît toate zilele! Habar n-ai ce-i aia arhipelag! Și un coleg mi-a spus chiar să-mi fie rușine!

A doua zi m-am dus la școală. Tocmai era ședință cu părinții elevilor. Mi-a vorbit dirigintele. Am vorbit și eu. Au vorbit și alți părinți.

Și mi-a fost rușine.

Băiatul meu își face singur lecțiile. E drept că nu mai vine cu 9 și 10 pe „meritul” meu, dar aduce 7 și 8 pe meritul lui.

Zilele trecute era aprofundat în rezolvarea unei probleme.

— Să-ți ajut și eu? îl întreb.

— Mulțumesc! zice el. N-o să-mi stric eu media pentru... dumneata!

VALERIU FILIMON

Desen de ȘT. COCIOABĂ

Cum înțeleg unii fundași noțiunea:
„Cea mai bună apărare este a-
facul”.

Desen de D. GEORGESCU

DISTRATUL

— Dar ce faci acolo sus?
— Am uitat să-mi scot pardesiul
când l-am pus în cuier!

FĂRĂ CUVINTE...

Desen de M. EMIL

„Amor” îndrăgostit

ALO! AGRICULTURA?

În rîndurile ce vor urma este vorba despre cele ce voi scrie. Vă place introducerea? Scurtă, clară, precisă, convingătoare. Și cîte încă s-ar mai putea spune despre ea! Dar modestia pur și simplu mă împiedică să mai adaug ceva. Păcat...

Începem

cu G.A.S.-ul Jebel (regiunea Timișoara) care a introdus în tematica învățămîntului agrozootehnic de masă, printre altele, două teme strașnice. Una intitulată „Măsuri pentru ridicarea productivității pajștilor naturale”, deși Gospodăria n-are nici un centimetru pătrat de pășune și a doua „Folosirea bovinelor de muncă” asta cînd se știe că lucrările agricole în G.A.S.-ul respectiv sînt executate nu-cu ajutorul bovinelor, ci cu sprijinul solid a sute de cai... putere aparținînd unor tractoarelor.

Iată de ce, în situația de față, putem susține fără eforturi că pentru acei care au întocmit lista de cursuri, materialul pe care îl prezentăm e o ... lecție.

Continuăm

să vă spunem că este unanim recunoscut că omul pentru a fi sănătos este necesar să se îngrijească. Tot așa stau lucrurile și cu... pomii. Una din rețete prevede că pomii trebuie îngrijiți cu atenție. E necesar deci să fie stropiți cu o anumită soluție. În acest scop, la Vălenii de Munte, ca de altfel în numeroase localități, există un serviciu special denumit „Centru de combatere”. Cel din Vălenii de Munte nu a putut însă să-și îndeplinească așa cum se cuvine nobila mi-

siune în timpul iernii deoarece tov. Simion Constantin, șeful centrului... scrie frumos! Da! Deoarece scrie frumos, Sfatul popular raional Teleajen l-a detașat la o instituție pentru a efectua o serie de lucrări de birou în loc să fie lăsat să urmărească stropirea cu soluție a pómilor. Cum tovarășului Simion Constantin nu-i putem cere să scrie urît ca să nu mai fie pus să completeze fișe; credem că e mai nimerit să cerem Sfatului popular raional Teleajen să scrie frumos ... o dispoziție prin care tovarășul Simion Constantin să fie lăsat la locul lui de muncă.

Adică el să combată la centrul de combatere iar la fișe să combată alteineva.

Încă nițel

că mai am ceva de adăugat. După un drum relativ scurt, am ajuns vineri la... Sîmbăta de Jos (regiunea Stalin) cu intenția de a vizita G.A.S.-ul din această comună. Aflasem că aici, după ce a răsărit grîul însămînțat pe o suprafață de 40 hectare, s-a observat că e cam rar. Cauza s-a aflat atunci

cînd s-a făcut analiza și s-a constatat că sămînța avea numai 41% putere de germinație. Cum? Susțineți că era mai indicat să se fi făcut analiza înainte de însămînțare? Aveți dreptate! Ce-i de făcut? Ei bine, aflați că s-a și făcut... întocmirea formelor pentru stabilirea culpabililor, și o să li se facă și lor analiza. Dar dacă toate analizele astea ar fi fost făcute la vreme, nu mai erau discuții, nu mai erau culpabili și neglijența n-ar mai fi avut putere de... germinație. Pentru că grîul e bun cît mai des și neglijența cît mai rară!

DAN MANOLESCU

U N U M O R

Nu văzusem niciodată un umorist! Îmi inclipuiam că-i plămădit din alt aluat decît ceilalți muritori. Aveam în minte chipurile de pe coperte ale lui Caragiale, Mark Twain, Ilf și Petrov.

În carne și oase nu întîlnisem nicicînd vreun maestru al umorului. Mi s-a ivit acest prilej la aniversarea zilei de naștere a unui prieten. Ceea ce m-a izbit din capul locului și mi-a atras atenția asupra acestui omuleț uscățiv, cu niște ochelari enormi cu ramă neagră, groasă cît degetul, a fost tristetea din priviri. În timp ce toți ceilalți comeseni vorbeau zgomotos, rîdeau, făceau glume, cu sau fără haz, el stătea de o parte, retras, privind în gol și sorbind din cînd în cînd dintr-un pahar cu vin rubiniu. Cînd mi s-a spus că e umorist, am încercat un sentiment de emoție, dar și de mirare... Era prea tăcut și prea trist ca să semene cît de cît cu imaginea pe care mi-o făcusem despre un umorist. Pentru respectul adevărului, trebuie totuși să spun că, la îmbierea gazdei, refuzînd politicoasă felia de tort oferită, pronunță un „nu, mulțumesc!”, care stîrni risul unora dintre invitate. Ba, una din ele făcu reflecția: „Vai tu, ce nostim e! Se cunoaște că-i umorist!” O fi cunoscînd ea! Eu, unul, dacă n-aș fi știut că cel ce mă informase e un om serios, n-aș fi crezut! Spițer, arhivar, controlor de bilete la I.T.B., vînzător la Aprozar, inspector la Spațiul

locativ, prezentator la Teatrul de Estradă orice, dar nu umorist!

Mă apropiai de el și încercai să leg o discuție... Eram pregătit ca, dintr-un moment în altul, să izbucnesc în ris! În fiecare cuvînt căutam poanta! Zadarnic însă!... Nici urmă de poantă...

Atunci trecui eu la ofensivă. Începui să-i spun anecdote... Pe cea cu sfîntul Petru de pe vremea cînd făcea deplasări pe pămînt; pe cealaltă, cu vînătorul lăudăros care-i aducea nevesti-si iepuri cumpărați de la Alimentara; una cu un pescar amator prins cînd pescuia clandestin; alta cu Ludovic al XIV-lea... Nimic!...

Nu se înveselea și pace!... Cînd îl priveam mai cu luare-aminte, schița un zîmbet amar în colțul gurii... Era vădit stînjinit.

Nu mai putui răbda și-l întrebai:

— Spuneți-mi: de ce sînteți atît de trist?

La început se codi, căutînd să scape de răspuns prin cîteva fraze de circumstanță. În cele din urmă, după ce goli paharul pînă la fund, se dezlănțui dînd drumul unui potop de cuvinte:

— Nu sînt trist! Dar, uite, a venit primăvara și eu, nimic!

(Asta e! Îmi spusei în sinea mea. Omul e bolnav! Cu siguranță că are astenie de primăvară!).

— Știi dumneata ce însemna în urmă cu numai cîteva ani venirea primăverii pentru noi, umoriștii?

Cînd unele stofe intră la apă...

Desen de PALL

Pe mosorul vremii cunoscut
Fusul vieții firu-și înfășoară;
Încă-o iarnă care a trecut!
Bate-n geam o nouă primăvară.

Cerul parcă-i mai impunător
Prins în smalt albastru și dantelă...
Soarele stă singur în decor
Ca în post de strajă-o santinelă.

Pe sub nori pufoși zburînd grăbit
Vechii locatari se-ntorc la sediu,
Îi recheamă cuibul părăsit
După-atîtea zile de concediu.

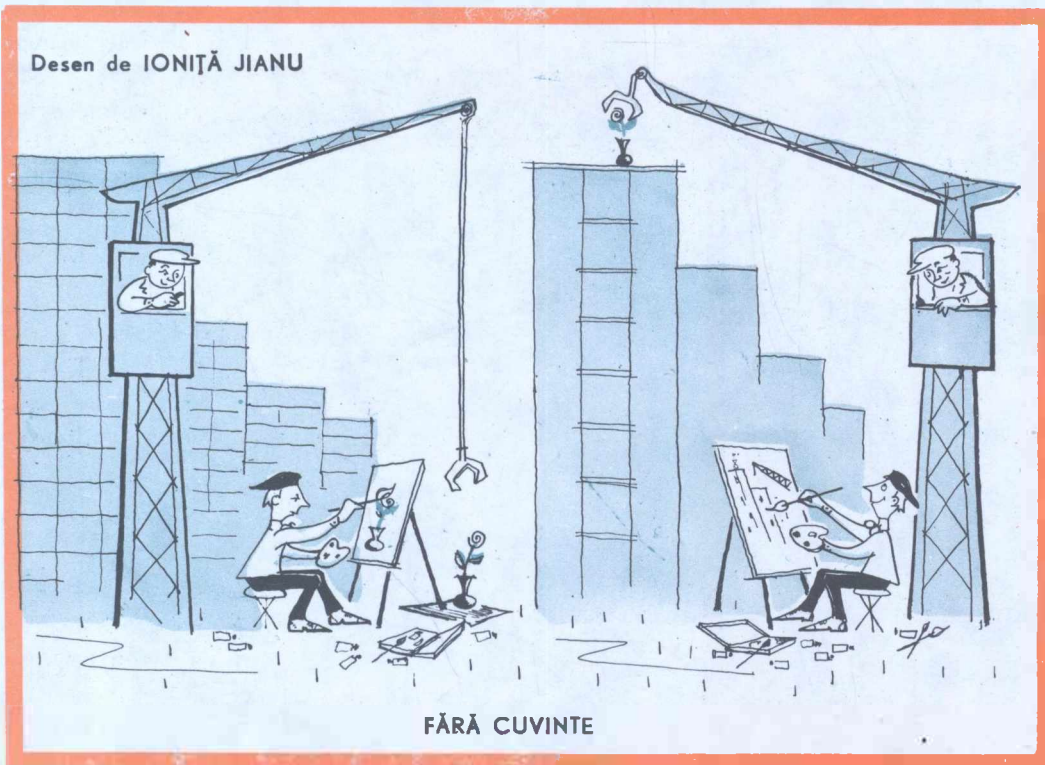
Doi lăstuni mirați, privind atent
Nu mai văd căsuța cu olane
Unde-aveau un mic „apartament”
Cu acces la... streșini și burlane.

Blocul nou ivit, ținînd spre cer,
Pare c-a pornit spre slăvi asaltul
Uriș colos legat în fier
Domină orașul și înaltul.

Și văzîndu-se rămași pe drum
Amîndoi și-au pus o întrebare:
Unde-o să mai locuim acum?
Și-au oștat în semn de-ngrîjorare.

Apoi el, din fire mai activ,
A găsit soluția pe loc:
O să merg la spațiul locativ
Să ne dea apartament în... bloc.

ION RUȘ

FĂRĂ CUVINTE

S T R I S T

Îi mărturisii deschis că nu știam!
— Ei bine, află — făcu el cu nostalgie —
că primăvara era anotimpul cel mai prielnic
pentru umoriști! În vitrine își făceau
apariția primele imprimeuri de rochii, cu
culori fade, cu desene uniforme, monotone...
sau dispăreau sandalele expuse toată iarna
și le luau locul șosonii și mănușile care nu
se găsiseră în sezonul friguros. Care va să
zică, aveam foiletoanele de-a gata, în vi-
trină! Sau treceam pe la Dalles prin față...
Cocoțate într-un picior ca cocostîrcii stă-
teau foiletoanele înșiruite pe gard! Zeci de
bulevardiști... Acum... au pierit! Le lip-
sește... baza materială. În locul gardului
s-a ridicat un bloc. Sau autobuzele! Trans-
portul în comun! Ce poți să scrii critic des-
pre autobuzele elegante care circulă acum,
or despre troleibuzele atât de reușite, fa-
bricate la uzina Tudor Vladimirescu?
— Dar... bacșișul? — îl întrerupsei eu.
— Dacă te referi la frizeri, trebuie să-ți
spun că tema are... barbă!
L-am privit mirat.
— Adică... sînteți trist pentru că s-au
lichidat unele lipsuri?
Se tită la mine să mă străpungă.
— Cum să fiu trist? Că doar de aceea
am scris! Ca să se lichideze! Atita doar că
mi s-au lichidat și mie multe subiecte!
— Adică — îl întrebai eu oarecum in-
trigat — nu mai e nimic de criticat, nimic
de satirizat?

— Nu, n-am vrut să spun asta — preciză
umoristul. Am vrut să spun numai că su-
biectele mai la îndemînă au cam dispărut.
Fără îndoială că aspecte negative mai sînt.
Și că trebuie satirizate, nimic de zis!
— Și de ce n-o faceți? — insistai iar.
După cîteva momente de ezitare, de parcă
ar fi răspuns la un concurs „Cine știe, cîștigă”,
șopti sacadat:
— Vezi... dumneata!... E mai puțin co-
mod!... Altcceva e cînd le iei din vitrină!
Care va să zică, asta era.
— Deci, zic, de aceea erați trist!
— Nu, de fapt nu-i ăsta motivul, făcu el.
Mai ales că poate am ajutat și eu puțin
ca lipsurile acelea să se lichideze!
— Atunci care e motivul?
Umoristul tuși.
— Am citit înainte de a veni aici o schiță
a unui coleg de breaslă!
— Aaa, zic. Slabă!
— Ba nu, foarte bună! Cu miez și cu haz!
Pricepi?
Am înțeles, în sfîrșit, de ce era umoristul
trist! Dar am mai înțeles ceva: Aveam un
subiect... „la îndemînă” Numai că, nefiind
umorist, nu m-am priceput ce să fac cu el.
Vorba proverbului: „Dacă o nucă de cocos
îți cadă în cap și sună a gol, nu-i de vină
totdeauna nuca!”

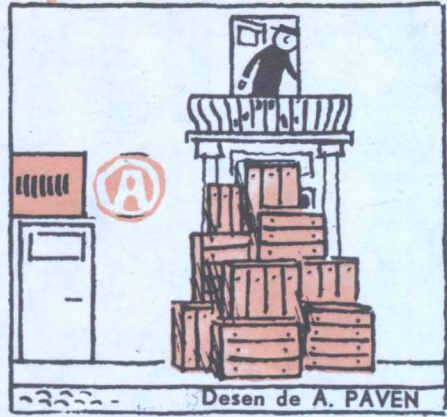
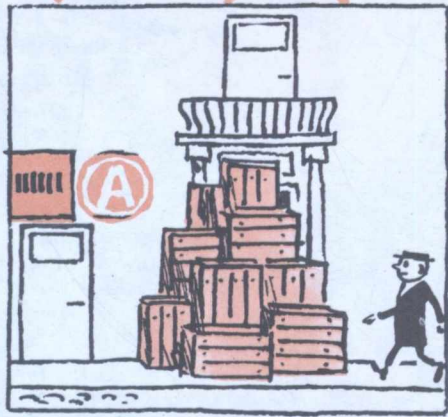
ADRIAN DASCĂLU

COȘARUL BASCHETBALIST

Desen de AL. CLENCIU

Peripetțiile lui Nae Șamălie

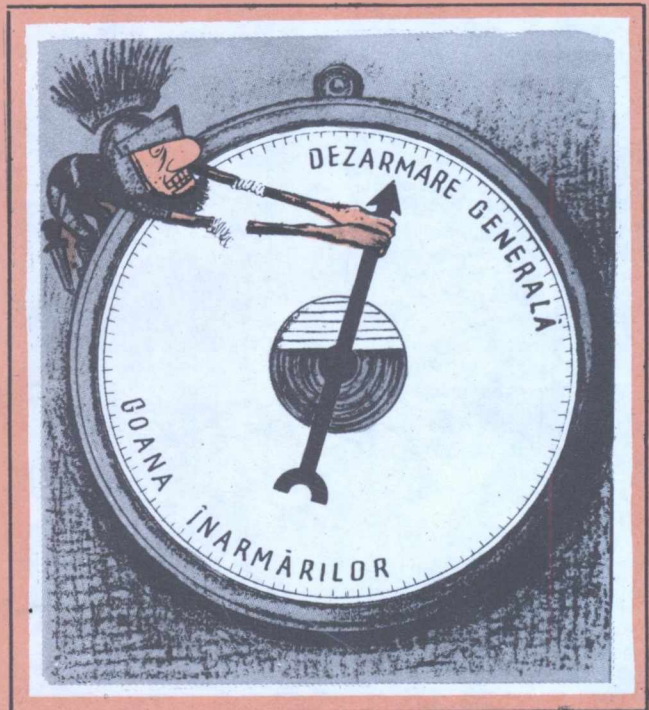

Desen de A. PAVEN

REVISTĂ
DE SATIRĂ
ȘI UMOR
DIN
R. S. S.
MDLOVENEASCĂ

Desen de K. POLINGHER

Datorită politicii de pace a Uniunii Sovietice în anul 1959 s-a îmbunătățit situația internațională

RĂZBOIUL RECE:
— Greu îmi vine de la o vreme încoace...

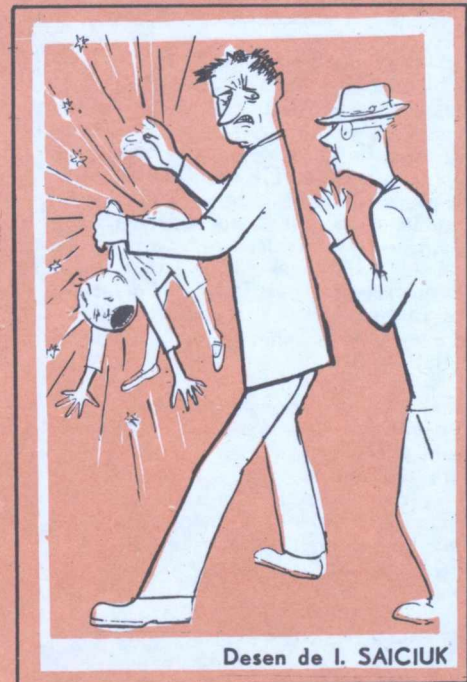
Desen de I. VIERU

— Ce-l cu zootehnicianul? A început să vină des la noi.
— I-au prescris medicii dietă de lapte.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de I. SAICIUK

— Spuneai că nu-ți bați niciodată copilul!
— Păi da, pe al meu nu-l bat. Acesta-i copilul vecinului.

RECLAMAȚIE NEÎNTEMEIATĂ

Tovarășul inginer Gh. Negreanu de la Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei ne-a sesizat că la depozitul de lemne numărul 90 din șoseaua Vitan nr. 78, activitatea se desfășoară în mod nesatisfăcător, iar responsabilul depozitului și cantaragiul se comportă necivilizat cu cetățenii și îi insultă.

Dornici să lămurim această stare de lucruri și eventual s-o îndreptăm, ne-am adresat cu o scrisoare la I.C.L. „Combustibilul” București. Și în scrisoare întrebam I.C.L.-ul ce-i cu responsabilul, ce-i cu cantaragiul și ce-i cu insultele.

Și iată că Serviciul comercial de la I.C.L. Combustibilul ne răspunde printr-o adresă semnată de tovarășul director indescifrabil și de șeful de serviciu cu același nume.

Pentru originalitatea răspunsului redăm mai jos, integral, textul adresei nr. 4035 din 17 februarie 1960:

Către
REVISTA URZICA
Secția Scrisori
Calea Victoriei nr. 25

nr. 4035

La adresa dv. nr. 254, ian. 1960, vă facem cunoscut că am verificat cele reclamate de tov. ing. Negreanu Gh., domiciliat în cal. Dudești nr. 29, și din cele constatate rezultă că reclamațiunea este neîntemeiată.

S-a atras totuși atenția atît responsabilului de depozit, cît și tovarășului cantaragiu ca, atunci cînd unii clienți pretind să li se adreseze cu anumite formule de politețe să uzeze de aceste formule pentru a nu mai da naștere la interpretări și nemulțumiri.

DIRECTOR
ss. indescifrabil

ȘEF SERVICIU
ss. indescifrabil

Care va să zică, chestia cu politețea nu e chiar atît de simplă. Pesemne că la respectivul depozit, acest produs există în cantitate atît de redusă încît nu poate fi servit cetățenilor decît la cerere, adică așa cum spune și adresa, atunci cînd „pretind”. Deși, trebuie s-o spunem, ne miră această defecțiune în aprovizionare întrucît articolul se găsește pe piață în cantități îndestulătoare. Totuși, dacă depozitul nr. 90 a rămas în pană, ar putea să împrumute cîteva vagoane de politețe de la alte depozite pentru că, în fond, unitățile oricărei întreprinderi sînt datoare să se ajute între ele.

— Și vă rog să notați că marți vin după rezultat.
— Nici o grijă: s-a notat!...

Pînă atunci însă, problema se prezintă așa cum reiese din adresă. Cetățeanul care vine acolo trebuie să spună: „Vreau o mie de kilograme de lemne contra cost și vă rog să-mi vorbiți frumos pe gratis”. Dacă spune așa e în regulă. Dacă însă e imprudent și spune numai: „Vă rog o mie de kilograme de lemne”, responsabilul și cantaragiul sînt descărcați de orice răspundere pentru că n-are nici un rost să-i vorbești frumos unui om care nu pretinde. Că, mă rog, pretinde după aia, adică după ce s-a dat naștere la interpretări și nemulțumiri, asta îl privește. Dacă el nu pretinde de la început, responsabilul și cantaragiul nu sînt Mafalde să ghicească ei că respectivul ar vrea să i se vorbească frumos.

E clar deci că, așa cum arată adresa, reclamațiunea este neîntemeiată.

În concluzie, mulțumim Serviciului comercial de la I.C.L. Combustibilul București pentru răspunsul trimis și, pentru a veni în ajutorul depozitului nr. 90 îi stăm la dispoziție cu o serie de adrese unde zilnic se desface în mod gratuit articolul ăsta de care duce lipsă: politețea.

SORIN RĂȘCANU

Dragă URZICO

DRAGĂ URZICO,

Sîntem foarte supărate de nedreptatea ce ni s-a făcut. De multă vreme, noi, cariile, ne ocupăm de sculptura în lemn. Din zori și pînă în noapte muncim fără încetare și cu toate acestea nimeni nu ne bagă în seamă, cu toate că, în ultimul timp, am lucrat pentru Fondul Plastic.

E drept că în munca noastră ne-a ajutat mult și putregaiul, dar el nu este artist ca noi. E cîrpaci! Lucrează cu toptanul. Să-ți dăm un exemplu:

În strada Avram Goldfaden nr. 6 A, noi împreună cu putregaiul am sculptat cîteva trunchiuri de nuc ce aparțin Fondului Plastic, și care se aflau în curte. Am lucrat cu materialul clientului și am durat un monument de toată frumusețea. L-am botezat „Monumentul nepăsării”.

Cum s-ar spune, noi am lucrat,

*La umbra nucului bătrîn,
Ce parcă n-ar avea stăpîn.*

Așa că, pînă una alta, pe aceste trunchiuri de nuc, poți să pui „Cruce albă de mesteacăn”.

Un grup de carii
(sculptori amatori de veacuri)
pt. conf. **Tarăra Gheorghe**
București
Str. A. Goldfaden nr. 6 A

URZICO,

O poveste din bătrîni susține că un măgar a murit de foame, tocmai cînd se obișnuise cu răbdatul. Ceva asemănător s-a întîmplat și în comuna noastră, numai că

la noi n-a fost vorba de un măgar, ci de șase tauri și patru vieri. Adevărul este că n-au murit toate aceste animale — deși nici mult nu mai aveau pînă să-și dea duhul — ci numai unul. Asta deși anul trecut s-au recoltat de pe lotul zootehnic furaje îndestulătoare pentru a hrăni toate animalele reproducătoare.

Pop Alexandru, contabilul sfatului popular comunal, susține, în actele ce le întocmește zilnic, că li se dau furaje din belșug. Animalele, însă, nu vor să țină seama de asta și, după cum se vede, slăbesc și mor... cu acte în regulă. Există două ipoteze: or aceste animale sînt lipsite de orice respect față de acte, or sînt lipsite de furaje. Problema însă trebuie rezolvată — cît mai urgent — pentru ca actele de la contabilitate să nu mai semene a acte de... deces!

Ciș Gavrilă
com. Sălsig
raion Cehul Silvaniei

URZICUȚO,

Mă numesc Calcic P. Ștefan și locuiesc în Panciu. „Să fii sănătos”, îmi vei spune tu. „Sînt, îți voi răspunde”. Dar nu de aceeași părere este și spitalul din orașul Mărășești. Tovarășii de acolo susțin că am fost bolnav. Și totuși sînt sănătos tun, n-am căleat niciodată pe la spitalul din Mărășești și nu m-a durut niciodată nimic. Nici capul măcar nu m-a durut pînă n-am primit adresa

nr. 21097 din partea secțiunii financiare a Sfatului popular raional Panciu, prin care eram încunoștințat că trebuie să plătesc suma de 63 lei pentru spitalizare la spitalul din orașul Mărășești.

M-am dus acolo și am spus că de ce mă leagă dumnealor lacap dacă nu mă doare, dar mi-au cerut adeverință de la întreprindere că n-am fost spitalizat, cu toate că spitalizarea nu se face la întreprindere și normal spitalul trebuie să dea astfel de adeverințe. Pînă la urmă s-au lămurit că de fapt fusese spitalizat un Calcic P. Ștefan, dar nu eu, Calcic din Panciu, ci Calcic din Movilița.

Noroc, dragă Urzicuto, că n-a fost vorba de o sumă mai mare, că altfel, cine știe, mi-aș fi făcut neazuri și poate m-aș fi... spitalizat!

Calcic P. Ștefan
(cel sănătos)
Panciu

Str. Libertății nr. 170

URZICUȚO, ȚUCU-TE,

E mare bai la noi în Făgăraș, așa că m-am gîndit să-ți scriu. Baiul a pornit de la trenul Combinatului chimic Făgăraș, cum și de la sala de așteptare C.F.U. Iată-l: trenul e murdar, neluminat și neîncălzit în timpul iernii. Sala, e adevărat, nu umblă ca trenul, dar încolo arată ca și el: cu geamurile sparte, neîncălzită și neluminată, murdară și nici măcar o laiță să șadă omul n-are.

Serie, Urzicuto, urgent o scrisoare tovarășului Stînea Iacob șeful Serviciului C.F.U. al Combinatului chimic Făgăraș și muștrului este-l nițel. Zii:

*Iacob frate, nu dormi
Că somnul nu ți-o prii,
Drege trenul mintenaș
Și sala din Făgăraș
Iar de nu le-i drege bine
Te-or „drege” ele pe tine.*

Drumea Petre
muncitor
la Combinatul chimic
Făgăraș

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Prezentarea grafică:
STIX CIUVETECU

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEI „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

ADENAUER: - Pe onoarea mea, nu e de loc murdar, așa e pielea lui!

Desen de NELL COBAR